

Artur i Alícia

ÀNGEL DE VEGA

Ell es diu Artur i és de can Mas; ella, Alícia i és de can Sánchez-Camacho. Ell, el xicot, crec que és de Barcelona; ella, la seva xicota, de Blanes, de la Costa Brava. No es pot dir que ho tinguin gaire fàcil, perquè a casa d'ella (a can Partit Popular) són molt espanyols, de parlar català en la intimitat, de denunciar l'Estatut al Tribunal Constitucional, d'estar a favor dels toros a Catalunya i del corredor ferroviari central per Aragó (travessant els Pirineus amb un túnel de 60 Km!) a més del corredor mediterrani. En canvi, a casa d'ell (a can Convergència i Unió) són catalanistes assenyats, de senyera sense estel, de pal de paller (?) i de peix al

cove (?), de pactar amb tothom per mantenir-se al poder, de confondre el partit amb el país i el país amb el partit i alhora intentar esbudellar comarques com l'Empordà només per fer negoci. Però, malgrat les diferències que els separen, hi ha una ideologia de fons que els uneix i els atrau irresistiblement: ambdós són de dretes (profundament conservadors) i neoliberals.

Sí, d'acord, es podrà argumentar que un és catalanista i l'altra espanyolista, molt bé, d'acord, perfectament; però, pregunto: quina diferència hi ha entre un catalanista de dretes i una espanyolista de dretes? Quina ideologia els separa? Cap ni una, perquè tots dos tenen els mateixos interessos. O sigui, que els seus, les classes altes, els privilegiats, segueixin fent bons negocis pagant molt poc en concepte d'impostos, i alhora que els assalariats i els autònoms paguin la crisi econòmica, paguin una barbaritat d'impostos i pateixin les retallades en sanitat, educació i serveis socials bàsics. Per tant, i a l'hora d'aprovar uns pressupostos al Parlament (per cert, que l'endemà ja estaven desfasats!) l'Artur i l'Alícia van fer públic i notori el seu amor polític arribant a un acord. Ah, i entretant, ni a can PSC ni a can ERC s'adonen del que passa, de la realitat, i continuen intentant pactar alguna cosa amb Convergència, el que sigui. Només Iniciativa no ha perdut el nord, té clar el que està passant a Catalunya i està fent oposició de debò al Govern neoliberal.

Ara bé, tenint en compte la davallada de vots i escons que van patir els neoliberals catalans fa uns quants anys, després de governar amb el suport dels neoliberals espanyols (i alhora l'augment espectacular de vots que va experimentar ERC), l'Artur va fer tot el possible per fer entendre que el seu amor polític amb l'Alícia només era de conveniència, que no els unia res més que la urgència (fisiològica?) d'aprovar uns pressupostos i res més, que no hi havia matrimoni polític ni els unia cap vincle ideològic sagrat. És més, es va atrevir (amb la núvia, Alícia, al davant; bé, asseguda darrera seu, a la bancada Popular) a dir que la seva família política continuaria arribant a acords puntuals tant amb el PSC com amb ERC. Per l'amor de Déu, com es pot tenir tanta barra quan s'acaba de consumir el matrimoni neoliberal, amb els pressupostos encara calents? Però, tanmateix, cal dir que algun incaut s'ho va creure i que potser s'ho tornarà a creure en les properes eleccions al Parlament. De fet, l'electorat, el poc que encara va a votar, ja no recordarà res de tot això quan torni a ser cridat a les urnes d'aquí a tres anys.

Per tant, tot plegat és d'una barra tan impresentable, tan impressionant, que a can Convergència i Unió els hauria de caure la cara de vergonya. On és ara el notari, senyors Mas i Duran? Ara ja no els cal anar a la notaria per fer constar públicament i perquè quedi registrat legalment que mai pactaran amb els Populars? Què se n'ha fet ara del seu suposat nacionalisme català, del seu catalanisme? Què en queda ara d'aquelles declaracions a Londres dient que vostè, senyor president, era independentista? Què se n'ha fet de l'espoli fiscal que pateix Catalunya i

d'aquell concert econòmic que vostès aconseguirien si governaven? Tot plegat només era fum electoral, foc d'encenalls? Després de veure el que hem hagut de veure, sembla ser que sí.

Ara, què volen, què es pensaven, potser que les dretes catalanes, que els neoliberals catalans, posarien punt i final a l'espoli fiscal que pateix el nostre país? No em facin riure. Aquesta gent només busca el poder pel poder, aferrar-se a la menjadora política per afartar-s'hi durant 23 anys més, com va passar la primera vegada amb el president Pujol. És a dir, convertir la Generalitat, el Govern de la Generalitat, les seves conselleries i els seus alts càrrecs en una forma de vida destinada exclusivament a una casta política determinada, una mena de secta política formada per parents, amics, líders i seguidors fidels, sempre disposats a tot mentre esperen un futur càrrec com a premi pel seu fanatisme sectari.

De fet, a can Partit Popular, a la família política de l'Àlicia, passa el mateix que a can Convergència i Unió; però amb l'agreujant que el fanatisme sectari es produeix en l'àmbit nacional de l'Estat espanyol. I compte, perquè no tenen cap vergonya aconseguint vots fomentant l'anticatalanisme a Espanya i després aquí passar per responsables pactant els pressupostos amb Convergència i Unió. Per tant, i malgrat que el president Pujol s'hagi tornat independentista, visca els nuvis! Felicitats, Artur i Àlicia!

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/02/23/artur-alicia/548577.html?utm_source=rss